

Είναι ένας χρόνος και κάτι, που πάνω από το γραφείο μου βρίσκεται και κατά βούληση ίπταται ένας πήγασος. Κορμί ανάμεσα στο λευκό και το ιvoire, φτερά σε απόχρωση ροζ και ένα κόκκινο κέρασ ανάμεσα στα κόκκινα μάτια, μπροστά από την κόκκινη χαιτή. Κρέμεται με μισινέζα από το κανάλι όπου τρέχουν τα καλώ δια.

Μόλις άνοιγες το διακόπτη του, χλιμίντριζε, έβγαζε ένα περιπετειώδες καουμποϊκό μοτίβο, ανοιγόκλεινε τα φτερά του, και έκοβε βόλτες πάνω από το, άδειο, κεφάλι μου. Μου τον είχε χαρίσει ο Σωτ. Τριαντατόσα χρόνια εκεί μέσα ο Σωτ. Νέος και ωραίος τότε, μπήκε με την ανάμνηση της Ρεγγίνας, που καθόλου δεν τον amat, μεγάλος και ωραιότερος ακόμα εκεί είναι, με άλλες amat και άλλες αναμνήσεις πια. Περίπου, όπως όλοι μας δηλαδή.

Ο δικός μου πήγασος, ο σουρεάλ, έδινε πλήθος παραστάσεων, ανάμεσα σε γνωστούς, λιγότερο γνωστούς και αγνώστους. Γέννησε χαμόγελα, γέλια, χαχανητά και χαρούμενη διάθεση. Τώρα τελευταία όλο και λιγότερο, αφενός διότι τον συνήθισαν, αφετέρου διότι τα ηλεκτρικά του στοιχεία εξαντλούνται, αργοπεθαίνουν.

Ο άλλος ο Πήγασος, ο Μεγάλος, μέσα στον οποίο πέταγε ο δικός μου ο σουρεάλ, κουρασμένος κι' αυτός δείχνει να εγκαταλείπει κάθε διάθεση για πτήσεις. Ίσως η τελευταία του, να είναι αυτή που δήλωσε ο ιδιοκτήτης του. Ο οποίος, φέρεται ειπών πως, θέλει να αποχωρήσει πετώντας. Αν και ποτέ δεν ξέρεις πως μεταφέρονται, συζητήσεις στις οποίες δεν παρίστασαι.

Το να κατηγορήσεις βέβαια τον εργοδότη σου τώρα, που το έργο οδεύει στο τέλος του, δεν είναι ούτε ιδιαιτέρως γενναίο, ούτε πολύ έντιμο. Όπως επίσης το να υψώσεις τον δείκτη, ή τον μεσαίο, προς εκείνους που κούρνιαξαν εκεί μέσα αποδίδοντας τίποτα, ή βάζοντας το χέρι τους πολύ βαθιά σε αλλότρια, πλούσια, και ως απεδείχθη, ανεξέλεγκτα ταμεία, δεν διορθώνει την κατάσταση.

Στην καλύτερη των περιπτώσεων, να σε αποκαλέσουν και φανατικό οπαδό του Αυνάν, που δεν έπραξες τα όμοια. Μεταξύ μας, δεν μπορείς να περιμένεις περισσότερα. Όπως καταγράφει και η και η λαϊκή σοφία: από κοράκου στόμα, κρα θα ακούσεις.

Αν το παιχνίδι τελειώσει και η ομάδα μας χωρίσει, θα μου κοστίσει. Όχι μόνον, διότι τα χρήματα θα μου λείπουν, όχι μόνον για αυτή την συγκεκριμένη απασχόληση, που παρόλα τα πολλά εξωγενή στραβά της είναι αγαπησιάρα, και όλα συντείνουν ότι δεν θα την ξαναβρώ, αλλά για αυτή, την ίδια την ομάδα. Δυστυχώς, για αυτούς που την αποτελούν, περνούσα περισσότερες ώρες μαζί τους, από ότι με την Κυρία που με συντροφεύει τα τελευταία 36 χρόνια και τους απογόνους μας. (ευτυχώς για τους τελευταίους).

Δεν έχω καμιά πρόθεση να την εξιδανικεύσω. Την ομάδα. Εννοείται ότι υπήρχαν στιγμές που στραβώναμε. Η γαληνότης δεν είναι ένα φρούτο που ευδοκμεί στην καθημερινότητα των επτά χρόνων της ύφεσης. Είχαμε βρει όμως μια λαμπρή τομή ανάμεσα στην ομαδικότητα και την ατομικότητα. Ανάμεσα στην αποδοτικότητα και την αξιοπρέπεια. Σπάνια γινόταν κάτι χωρίς κέφι, ακόμα και στα στριμώγματα. Επιτρέψτε μου δε να πιστεύω, πως το ανθρώπινο, το εύφορο, το αμακιγιάριστο, και τον ολίγον άναρχο κλίμα στην εργασία είναι κάτι τόσο σπουδαίο όσο και σπάνιο. Κι εμείς το είχαμε. Το έχουμε.

Εμείς; Δυο λόγια για μας

Για τον εκ δεξιών (καθότι εξ αριστερών κανείς) διπλανό μου, τον δεξιούρη, που πάντα μα πάντα ο επίμονος θέλει να έχει την τελευταία κουβέντα, αλλά πάντα μα πάντα σε βοηθά, παντού. Καπετάν περιεργός και υπερβολάρας, τον κυνηγούσαμε με σπαρακτικές κραυγές στους διαδρόμους παρακαλώντας τον, να πάρει αυτοκίνητο για Σαββατοκύριακο. Και εκείνος έφευγε, ρε, αγέρωχος με την τσάντα του γιατρού, για να πάει στο Πλατύστομο. Αλλάζοντας δυο υπεραστικά λεωφορεία και ένα ταξί από την Μακρακώμη. Για να μην είπω για τα λάφυρα των εύφορων εποχών που τα παράταγε στα χοτέλια, διότι ήταν ενάντια στην ιδεολογία του. Να υπογραμμίσω τέλος, ό,τι στα κείμενα του, έχει μόνιμο διαζύγιο με το λάθος.

Για τον άλλον, τον μπροστινό μου, ε; Βέβαια. Αργός εκεί που δεν πρέπει και ταχύς πάλι εκεί που δεν πρέπει. Ο ίδιος το καταθέτει, όχι εγώ. Η δική μου ταπεινή άποψη, είναι, ότι πουθενά δεν είναι γλήγουρος. Πουθενά. Γνήσια ηπειρώτικη κουρούπα. Άβερελ, αδίκως, τον εφώναζα. Αδίκως διότι είναι όνομα και πράμα, Diamond. Είναι ο φίλος που θες από τα αριστερά σου, το παιδί που θες για διάδοχο, το παλικάρι που θες για γαμπρό. Είναι και ομορφόπαιδο ο μπαγάσας. Έστω, ήταν. Τώρα, έχει ένα παράσημο στην μύτη. Στην ειδικότητά του είναι πρώτος εν Ελλάδι (χωρίς λάδι). Κι όπως συχνά συμβαίνει, ο αληθινά πρώτος δεν είναι ο πρώτος αναγνωρίσιμος, ενώ ο πρώτος αναγνωρίσιμος δεν είναι αληθινά πρώτος.

Διαγώνια, Ειρήνη υμίν. Τσαμπουκάς εξ Αρκαδίας και δη Τσακωνήτικος. Χρόνια εκεί μέσα, τα έχει δει αν όχι όλα, πολλά. Δεν μάσησε τα λόγια της, δεν κρύφτηκε για κανένα λόγο. Έχει το κόλλημά της με τον προπροηγούμενο, τον ωσει εργαζόμενο και τάχα παρόντα. Ανθρώπινη η αντίδραση της, σε μεγάλο βαθμό, αν και επ' αυτού, πιστεύω ότι καταλάβαινε περισσότερα απ' όσα ήθελε να δείξει. Μάνα του λόχου. Δικαίως εκφράζει την χαρά της όταν

φεύγω για φωτογραφήσεις, μετρήσεις, ταξίδια, αν και είμαι σίγουρος πως μετά την πρώτη μέρα της ησυχίας της, της λείπει αρκετά, έως πολύ η φασαρία (μου). Οοόααα!

Ακόμα πιο διαγώνια, ο περφόρμερ μας. Με άνεση, αποδίδει, σατιρίζει φωνητικά, κινητικά τον οποιοδήποτε. Με το βάρος του σύμπαντος στους ώμους του, κάθε μήνα που έκλεινε η ύλη του τεύχους, αλλά απτόητος συνέχιζε να φέρνει το τέλος του κόσμου στην κάθε ανάποδη που του τύχαινε. Με μια μανία περφεξιονίστικη, ενοχλητική, αλλά τελικά χρήσιμη, άλλο θέμα αν λίγοι το εκτιμούμε. Με κουλτούρα μουσική, και χαϊέντικη όπου πολλά τραγανά μεσαία αλλά και εκκλησιαστική παιδεία, *...άμωμοι εν οδώ αλληλούια* και τα τοιαύτα. Κάπως έτσι, τον σταύρωσε κανονικά ο προηγούμενος, άδικα, καταχρηστικά και κατά συρροή. Άντεξε όμως. Ο προηγούμενος δεν άντεξε. Το λες και δικαιοσύνη. Ε;

Ο Αρτ ο Ουφ. Πολύ δουλειά. Ουφ και κόντρα ουφ στο διηνεκές. Τι να κάμεις όμως; Ο και Πρίγκιπας αποκαλούμενος, λόγω παραστήματος (ουχί παραστρατήματος) και ευρύτερης συμπεριφοράς, ήταν, είναι ωραίος. Δεδομένο βέβαια αυτό, καθότι καλλιτέχνης και μάλιστα συνειδητός. Ήρεμος, φτάνει να μην είχε εργασιακή πίεση, άνετος, φτάνει να μην βιαζόταν δια τας οικογενειακάς υποχρεώσεις. Γοητευτικός ως Έλλην αρτ ντάι-ρέκτωρ. Εναλλακτικός, στις μουσικές του αντιλήψεις, προοδευτικός με τις αισθητικές, κι έτσι.

Καλά, για τον φωτομαγιόρ μας τι να πούμε; Γιοσάμιτι Σαμ τω όντι. Μπορούσε να ανάψει, να εκραγεί με το οτιδήποτε, με το παραμικρό. Επαγγελματίας δυναμικός και ανήσυχος. Μέτρ των αργών ταχυτήτων. Έκανε εμφάνιση εντυπωσιακή. Με τα εξαπτέρυγα, με τα παραφερνάλια, τα αλουμινένια κοντάρια, με τα φλας τα μάστερ και τα σλείβ του. Μας γλάρωσε. Ταχύς και παραγωγικός, κάργα αγχωτικός. Έχει μια δυσκολία να ανέβει πίστα στο κεφάλαιο χιούμορ, αλλά ξέρεις ότι δεν θα σε κρεμάσει ποτέ. Ξέρει πολλά, πάρα πολλά για τα τετράτροχα και τα δίτροχα. Να τάγραφε κιόλας... Το θεματάκι του, με τα ταβερνεία επίσης το έχει. Αρνήσεις 98, αποδοχές 2. Κανείς δεν είναι τέλειος.

Το «παιδί» του ατελιέρρρρ, δεν είναι καθόλου παιδί. Αν δεν του μιλήσεις δεν σου μιλά. Με ένα καλημέρα και ένα καληνύχτα καθαρίζει μια εργάσιμη, το άτομο. Μαζεμένος, ήσυχος, δεν αφήνει περιθώρια για σχόλια. Εργατικός. Καλούπωνε, πέτσωνε, ανέβαζε τα μπετά στον όροφο, για το τμήμα του, ώστε να μην κουράζεται ο Ουφ. Φιλότιμος, έκανε αγόγγυστα τα νυχτέρια του. Μην τον εστρίμωγνες όμως. «*Τ'είπες μωρή πεταμένη;*» θα σου γύριζε. Έχει και τον έρωτά του με τα φορ μπαί φορ και τα τυφέκια, ρίχνει και τις μπαταριές του στα σκοπευτήρια. Τ' όνειρό του, είναι να σκαλίζει το απόεμα το περβόλι του και μετά, με τη δροσιά, να ακούει το νεράκι να τρέχει στις αμπολές. Εεεεμ...

Για τον τμηματάρχη: Δεν τον ξέρω, δεν με ξέρει εκτός ωρών και τόπων εργασίας. Δεν ήμεθα φίλοι. Όταν τα Χριστούγεννα του '11 όμως, του δώκαν το δακτυλίδι, άλλαξε η ζωή μας. Ο προηγούμενος ήταν η δύσση. Αυτός ήταν η ανατολή. Το ξεμπούκωσε το περιοδικό. Το πήρε από χάμου και το πήγε ψηλά, σε εποχές πολύ δύσκολες. Στις μέρες του, δεν βοήθησε η εφημερίδα το περιοδικό. Το αντίθετο συνέβη. Και δεν κάνει τίποτα σπουδαίο. Εργάστηκε, μόνον εργάστηκε, αξιοποίησε το υλικό πού είχε, κοίταξε μπροστά και απέδειξε την ανικανότητα των δυο προηγούμενων. Κρίμα οι σαμπάνιες που δεν ανοίχτηκαν, από τις άλλοι. Δέχτηκε και χυδαιότητα από χεσμένους αρουραίους του f/b.

Αααπ ξέχασα, τον εμπορικό μας. Προερχόμενος από την μεγάλη σχολή της χρυσής εποχής. Από εκείνο το περήφανο κομμάτι του νεοελληνικού πολιτισμού, που έσκουζε από χαρά κουνώντας τα πορτρέτα του Che πάνω σε τρία δισεκατομμύρια δραχμούλες των επενδυτών, που έγιναν αέρας μπανά. Εκεί, είχε δει και μάθει πολλά. Ωραίος στα Ιρία, ωραίος στη Μπενάκη, ωραίος και στον Αγιοδημήτρη, ο Ζανώ μας βοηθά να υπάρχουμε, να προχωρούμε. Στο φινάλε κάποιοι εμπορικοί είναι αφάνταστα πιο καθαροί από πολλούς δημοσιογράφους.

Σιγά μην ξεχνούσα την ψυχή του σάιτ. Τον νησιώτη μας. Στα καλά του; περιβόλι. Στα άσχημα του; αλλάζεις όροφο. Δυο μόνον ελαττώματα έχει. Γιουβεντινός και Ολυμπιακός. Το πρώτο αγιάτρευτο. Στο δεύτερο σωστός. Είχαμε γνωριστεί σε ένα ψηφιακό κάτεργο προ 16ετίας. Πρωτοπορία τότε. Εκείνος έκανε το αγροτικό του με κάτι συνεχή 14ώρα μπροστά στο μόνιτορ, παρέα με προϊστορικούς κώδικες. Εγώ όνειρα. Έχει κάτι βαρβάτες εμμονές περί κλικοφορίας, αλλά καθώς είναι λίρα εκατό και ακούραστος, του τα συγχωρείς. Όταν είναι στα καλά του, κάνει ομορφιές, υποκλίνεται στην ποιότητα και ονειρεύεται. Είναι ο πνευματικός πατέρας του: «...νωρίς ήρθες για αύριο», άλλων ευγενέστερων εποχών.

Αυτή λοιπόν είναι η εργασιακή μου φαμέλια τον τελευταίο καιρό, της ώριμης (τι κρίμα) ηλικίας μου, και της ανώριμης (τι καλά) συμπεριφοράς μου.

Θα τα ματαπούμε, επ' αυτού, ή μάλλον θα τα ματαλέμε, διότι είμαι σχεδόν βέβαιος ότι όποιες και να είναι οι εξελίξεις, η επόμενη μέρα δεν μπορεί να είναι ίδια.

...είσαι παντού, ήσουν δική μου μα είσαι αλλού. (φωτό: Π.Ν.Δ.)